

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5343/2021
26.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Николов, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Душан Радисављевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2862/2020 од 23.02.2021. године, у седници одржаној 26.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2862/2020 од 23.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 368/2019 од 08.07.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга исплати 7.000 евра са каматом коју прописује Европска банка почев од 04.04.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 171.495,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2862/2020 од 23.02.2021. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати 2.000 евра са каматом по Закону о затезној камати почев од 04.04.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу Народне банке Србије на дан исплате, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати већи износ од 2.000 евра до траженог износа, за износ од 5.000 евра са каматом коју прописује Европска банка почев од дана подношења тужбе 04.04.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу Народне банке Србије на дан исплате и обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 86.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Тужилац у ревизији не наводи друге битне повреде које су биле или могле бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је туженом у периоду док је тужени био власник мењачнице, на име зајма предао износ од 5.000 евра и том приликом су договорили да тужени тужиоцу плаћа месечну надокнаду од 250 евра, независно од профита мењачнице. Тужени је извесно време плаћао тужиоцу уговорену месечну надокнаду. Током 2017. године извршили су прерачун главног дуга и месечне надокнаде и том приликом утврдили да дуг туженог према тужиоцу износи 10.000 евра. Након што је тужени у присуству ВВ тужиоцу исплатио на име дуга износ од 3.000 евра, странке су сачиниле признаницу 13.06.2017. године, коју је писао тужени, а потписале странке и ВВ. У признаници је наведено да је 13.06.2017. године тужени у својству зајмопримца од тужиоца у својству зајмодавца примио износ од 7.000 евра, са обавезом враћања у две рате и то прву рату до 05.07.2017. године, а другу рату до 05.08.2017. године. Према уплатници од 06.07.2016. године тужени је уплатио тужиоцу износ од 30.000,00 динара. Тужени тужиоцу, ни након више усмених обећања није вратио новчани износ дат на име зајма.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац на име зајма туженом предао новчани износ од 7.000 евра, јер су странке сачиниле признаницу, коју је писао лично тужени и да је тужени том признаницом признао постојање дуга у висини од 7.000 евра, као и да тужени није пружио ни један доказ да је спорни износ на име зајма вратио тужиоцу у целости или делимично. Признаницу од 06.07.2016. године првостепени суд није прихватио као доказ о исплати зајма по признаници од 13.06.2017. године, јер је иста старијег датума у односу на датум сачињавања признанице од 13.06.2017. године, којом је утврђен дужничко-поверилачки однос странака, па је применом чл. 277, 395, 557. и 532. став 1. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев тужиоца.

По налажењу ревизијског суда, правилно је другостепени суд одлучио када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца за исплату дела траженог новчаног износа.

Чланом 557. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и квалитета. Чланом 558. став 1. истог закона прописано је да се зајмопримац може обавезати да уз главницу дугује и камату. Чланом 562. став 1. истог закона прописано је да је зајмопримац дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Када се имају у виду напред цитиране одредбе Закона о облигационим односима, а код утврђеног да је између странака закључен уговор о зајму пре

сачињавања признанице од 13.06.2017. године, када је тужилац туженом по основу уговора о зајму предао износ од 5.000 евра и када су се странке договориле да тужени тужиоцу плаћа месечну надокнаду од 250 евра, коју је тужени плаћао извесно време, да су странке током 2017. године извршиле прерачун главног дуга и месечне надокнаде и том приликом утврдили да дуг туженог према тужиоцу износи 10.000 евра и након што је тужени исплатио тужиоцу износ од 3.000 евра, сачиниле признаницу 13.06.2017. године у којој је наведено да је 13.06.2017. године тужени у својству зајмопримца од тужиоца у својству зајмодавца примио износ од 7.000 евра, то је правилан закључак другостепеног суда да је предмет уговора о зајму био новчани износ од 5.000 евра, да износ наведен у признаници од 13.06.2017. године поред главног дуга саджи и обрачунату надокнаду, па како је тужени вратио тужиоцу 3.000 евра, да је тужени у обавези да врати тужиоцу преостали износ новца датог на име зајма у износу од 2.000 евра, и с тим у вези правилна је одлука другостепеног суда којом је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 5.000 евра са каматом у динарској противвредности. Са напред наведених разлога неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наводима ревизији се фактички оспорава утврђено чињенично стање, које наводе Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 1. ЗПП), а како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, то је Врховни касациони суд, са напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**